Wychodzi dwa razy na tydzień

KORRESPONDENT

przy Gazecie Warszawskiéj.

HANDLOWY, PRZEMYSŁOWY I ROLNICZY.

DNIA 9 SIERPNIA. № 61 ROKU 1848

USTAWA O WYROBIE I PRZEDAŻY WÓDKI W KRÓLESTWIE POLSKIÉM.

(Dokończenie).

Art. 100. Używanie muzyki w szynkach i karczmach, w dni powszednie, zupełnie jest zabronione. Na obchody jednak weselne może być i w dni powszednie muzyka używaną, lecz tylko za szczególném pozwoleniem miejscowego Wójta Gminy, Burmistrza lub Prezydenta, a w Warszawie, Kommissarza Policji Wykonawczéj, które na papierze stęplowym, ceny kop. 7 i pół, wydawane być ma, i oznaczać wyraźnie czas trwania muzyki.—W dni Niedzielne, uroczyste, galowe i świąteczne używanie muzyki w szynkach jest dozwolone, lecz tylko od południa do godziny 10 wieczorem.—Gdyby obchód weselny w dzień uroczysty lub świąteczny był odbywany, z zamiarem dłuższego jak do godziny 10 wieczornéj zabawienia się w szynku, podobne jak wyżéj pozwolenie na piśmie uzyskane być powinno.—Szynkarz któryby przeciwko niniejszemu przepisowi dozwolił w szynku używania muzyki, ulegnie takiéj samej karze, jaka jest art. 97 przepisana.—Art. 101. Téj-samej karze, jaka w art. 97 jest oznaczona, ulegnie szynkarz, któryby przebywającemu w szynku pijanemu wódkę wydawał, lub dzieciom w szynku przebywać dozwolił.—Art. 102. Jeżeli w szynku ktokolwiek napije się do takiéj miary, że bez widocznego niebezpieczeństwa dla siebie lub drugich osób nie może bez dozu pozostać, szynkarz obowiązany jest jego osobę zabezpieczyć i donieść o tém miejscowéj Władzy.—Gdyby nie doniósł, ulegnie karze od jednego do 5 rs.—Art. 103. Władze policyjne obowiązane są każdego pijanego, znalezionego na drodze, ulicy lub placu publicznym, zabezpieczyć od jakowego wypadku przez oddanie go pod dozór.—Art. 104. Nieprzyzwoite obchodzenie się pijanych, ulegać będzie karom, art. 668, 669 i 722 Kod. Karn. pod datą $^{12}/_{24}$ marca 1847 r. Najwyżéj potwierdzonego, przepisanym.—Art. 105. Niewolno jest szynkarzom w ogólności, tak w miastach jako i na wsiach dawać komubądź z mieszkańców trunków na kredyt, na zastawy, lub w zamian za produkta.—Każdy kto się szynkarzowi za trunek zadłużył lub zadłuży, od zapłacenia takowego długu jest wolny; wzięty zaś produkt lub zastaw, szynkarz zastawiającemu powrócić jest obowiązany. Nadto szynkarz dający trunek na kredyt, ulegnie na pierwszy raz karze rs. 5: na drugi raz kara ta podwojoną zostanie, a na trzeci raz, oprócz poniesienia kary podwójnéj ulegnie utracie konsensu na zawsze.—Art. 106. Szynkarz dający włościanom i robotnikom trunek wzamian za kartki, poświadczające przypadającą dla nich od dworu należytość, ulegnie takiéj-samej karze jaka jest art. 105 przepisana.—Art. 107. Kto sołtysowi, słudze policyjnemu, lub innemu przysłanemu przez miejscową władzę, do przywrócenia porządku w szynku, stawi opór i obelg się dopuści, pociągnięty zostanie do odpowiedzialności, art. 302 Kodexu karnego r. z. zatwierdzonego przepisanéj.—Art. 108. Kommissja Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych winna ogłosić zbiór przepisów, ściągających się do szynków i ukrócenia pijaństwa, dla użytku służbowego Władz wykonawczych.—Art. 109. Duchowni w parafiach obowiązani są w pewnych, za właściwe przez siebie uznanych epokach, w czasie zebrania się ludzi, ogłaszać przepisy, do ukrócenia pijaństwa zmierzające, i stosownemi naukami odwracać lud od nadmiernego używania trunków.

ODDZIAŁ V.

O propinacjach w realnościach wiejskich, w których prawo propinacji do kilku cząstkowych właścicieli należy.

Art. 110. W realnościach wiejskich, gdzie kilka osób oddzielne prawo propinacji posiada, liczba karczem czyli szynków ma być ograniczona do jednego, jeżeli wieś nie ma więcéj nad 40 dymów, a gdzieby ilość dymów znajdujących się 40 przenosiła, do dwóch szynków, z których wspólne użytkowanie właścicielom propinacji ma być zostawione. To samo prawidło zastosowane być powinno co do liczby składów w powyższych realnościach znajdować się mogących i sposobu użytkowania z nich. Dochód z takiéj propinacji właściciele dzielić winni między sobą, w stosunku liczby głów ludności stałéj i niestałéj, w ich częściach rzeczywiście zamieszkałéj.—Art. 111. Wieś lubo jednego nazwania, w któréj przecież części, do oddzielnych właścicieli należące, tak są pod względem rozpołożenia budowli od siebie rozdzielone, iż zabudowania jednéj części odległe są od drugiéj najmniéj na pół wiorsty, mogą być za oddzielne wsie uważane. Jeżeli w pojedyńczych częściach znajduje się 20 lub więcéj dymów, z innemi częściami niepomięszanych, w takim razie na żądanie właścicieli, może Władza Skarbowa pozwolić na pozostawienie oddzielnych, pod wspólność dochodu niepodpadających szynków, mianowicie na 20 lub 40 dymów, jeden szynk, a nad 40 dymów, dwa szynki. Gdyby jeszcze przy takich częściach znajdowały się i mniejsze, zawsze jednak 10 lub więcéj dymów obejmujące, a właściciele większych części oddzielenia propinacji żądali, pozostawienie i w nich oddzielnych szynków może być dozwolone; mniejsze zaś części w każdym razie albo z sobą wzajemnie, albo z większemi przyległemi częściami wspólnie z propinacji użytkować powinny.—Art. 112. Gdzie właściciele propinacji, którym według art. 110 i 111 pozostawione jest wspólne z niéj użytkowanie, nie porozumią się względem sposobu jéj wykonywania, tam, na żądanie którejkolwiek strony, Naczelnik właściwego Powiatu mocen jest prawo szynkowania trunków krajowych drogą publicznéj licytacji wydzierżawić i dochód tą drogą osiągnięty rozdzielić, stosownie do prawideł poniżéj zamieszczonych. Art. 113. Naczelnik Powiatu oznaczy, w którym z domów szynkowych szynk trunków odbywać się ma, dając przy wyborze pierwszeństwo temu, który najlepiéj dogodności miejscowéj i wygodzie dla podróżnych odpowiada, i decyzję swoję poleci doręczyć stronom interessowanym. Strona, uważająca się za pokrzywdzoną, może w ciągu dni 10 od daty ogłoszenia lub doręczenia decyzji Naczelnika Powiatu, odwołać się do Rządu Gubernjalnego, który zażalenia w tym przedmiocie decydować będzie ostatecznie. Dochód z najmu pokoi gościnnych w domach zajezdnych, oraz innych wygód dla podróżnych, tudzież ze sprzedaży paszy dla koni i t. p., jako nieulegający wydzierżawieniu, pozostaje przy właścicielu budowli, który sam ob-

wiązany jest opłacać z niéj podatki i utrzymywać ją własnym kosztem w dobrym stanie, a za najem lokalu na szynk pobierać będzie czysz, w stosunku 5%, od dochodu, z dzierżawy prawa wyszynku osiągniętego.—Art. 114. Prawo szynkowania trunków krajowych wydzierżawiane będzie z lokalem do tego wyznaczonym, na lat trzy drogą licytacji głośnéj. O terminie do licytacji wyznaczonym, należy zawiadomić współwłaścicieli propinacji i publiczność, przez dwukrotne obwieszczenie, z przerwą dwutygodniową, za pośrednictwem Zwierzchności miejskiéj i wiejskiéj tegoż samego Powiatu, przełożonych 3 parafij sąsiednich i przez Dziennik Gubernjalny. Utrzymujący się przy dzierżawie, obowiązany będzie stawić rękojmię stosownie do przepisów skarbowych, w summie wyrównywającéj półrocznemu dochodowi, jeżeli od tego obowiązku przez współwłaścicieli propinacji uwolniony nie będzie, a raty dzierżawne opłacać kwartalnie z góry tym osobom i w takiéj ilości, jaką mu Naczelnik Powiatu wskaże, i wreszcie w stosunkach z dzierżawy wypływających, ulegać będzie decyzjom i exekucji Władz administracyjnych. Utrzymujący się przy dzierżawie nie jest obowiązany do opłaty konsensowéj na propinatorów w art. 125 postanowionéj.—Art. 115. Dochod dzierżawny, po zaspokojeniu najmu lokalu, wypłacony być ma tym osobom, które do dnia $^{18}/_{30}$ sierpnia 1844 r., jako daty ogłoszenia Ukazu z d. $^{5}/_{17}$ lipca t. r. prawo propinacji wykonywały, jeżeli nie będą złożone, bądź dobrowolne stron przyznanie, bądź inne dowody, przekonywające, że prawo propinacji, wyłączne lub wspólne, do kogo innego należy.—Samo posiadanie gruntu, w pośród ludności na obcym gruncie osiadłéj, nie nadaje tytułu do udziału korzyści z propinacji, chociażby na nim szynk był utrzymywany, jeżeli właścicielowi nie służy prawo propinacji na gruncie osiedlonym.—W braku takiego tytułu, udział z korzyści wspólnéj propinacji, należy tylko tym właścicielom, którzy albo sami we wsi zamieszkują, lub jeżeli na ich gruntach inna jeszcze ludność prócz szynkarza jest osiedlona.—Rozstrzyganie sporów, jakieby o samo prawo do propinacji wydarzyć się mogły, należeć będzie do Sądów zwyczajnych.—Windykujący na drodze Sądowéj prawo propinacji, nie będzie mógł żądać zatrzymywania dłużéj nad kwartał odpowiedniego dochodu w depozycie, jeżeli nie złoży wyroku sądowego, sekwestr na dochód propinacji ustanawiającego.—Kto przez czas, prawem cywilnem na przedawnienie zakreślony, z propinacji nie użytkował, nie będzie miał prawa do udziału z propinacji wspólnéj Art. 116. Rozdział dochodu, z dzierżawy prawa szynkowania otrzymanego, pomiędzy osoby, które do tego mieć będą tytuł, rozporządzać będzie Naczelnik Powiatu co półroku, w stosunku ludności stałéj i niestałéj, na gruncie każdego właściciela rzeczywiście mieszkającéj i do ksiąg przy spisie wojskowym regulowanych, w poprzedzającém półroczu zapisanéj.—Art. 117. Jeżeli u dzierżawcy położony będzie areszt, na funduszach, należących do udziału którego z właścicieli, lub jeżeli inne zajdą przeszkody w wypłacie należnego mu dochodu, natenczas część dla niego przypadająca, w takiéj ilości, jaka z rozkładu Naczelnika Powiatu przypadnie, odsyłaną być powinna do Banku Polskiego, jako depozyt sądowy.

Oddział VI.

O dochodach pobieranych przez Duchowieństwo z karczem i szynków.

Art. 118. Duchowieństwo posiadające karczmy i szynki w obrębie obcéj własności prywatnéj, instytutowéj lub do gmin miejskich należącéj, nie może się zajmować bezpośredniem użytkowaniem z szynków, lecz pobierać ma coroczne wynagrodzenie pieniężne.

Oddział VII.

O wymierzaniu kar, Działem 2 niniejszéj Ustawy przepisanych.

Art. 119. Kary przepisane art. 87 za stawianie nowych karczem i domów szynkowych bez konsensu, wymierzać będą Rządy Gubernjalne ostatecznie.—Kary, przepisane oddziałem 3 niniejszego Działu tudzież 105 i 106 Oddziału IV, wymierzać będą w I-éj Instancji Naczelnicy Powiatowi.—Art. 120. Magistrat miasta Warszawy, Prezydenci, Burmistrze i Wójci gmin wymierzać będą kary porządkowe, w Oddziale IV. niniejszego Działu oznaczone, zwyłączeniem kar, z art. 105 i 106, należących do atrybucji Naczelników Powiatowych, i kar przepisanych Kodexem karnym z r. 1847 dla których właściwa Władza oddzielną Ustawą będzie wskazana.—Art. 121. Od decyzji Burmistrza lub Wójta Gminy służy ukaranemu prawo odwołania się w ciągu dni 6, do Naczelnika Powiatu; zaś od decyzji Prezydenta, do Rządu Gubernjalnego.—Decyzje Naczelnika Powiatu i Rządu Gubernjalnego, w 2-éj instancji wydane, będą ostatecznemi. Rządy Gubernjalne decydować będą prośby, wniesione drogą łaski, od decyzyj ostatecznych, przez Naczelników Powiatowych wydanych.—Od decyzji Magistratu miasta Warszawy służy ukaranemu tylko droga łaski do Kommissji Rządowéj Przychodów i Skarbu.—Art. 122. Przepisy, zawarte w art. 63, 65, 66, 67 i 68, co do formy wydawać się mających decyzyj, co do odwoływania się drogą rekursu od decyzyj Naczelników Powiatowych, i drogą łaski od decyzji Rządów Gubernjalnych, tudzież co do sposobu ściągania kar, zamiany ich na areszt osobisty i przeznaczania ściągniętych kar pieniężnych, stosują się także i do kar, poprzedzającemi artykułami działu 2-go wymienionych.—Art. 123. W przypadkach, oznaczonych art. 91, 92, 93 i 94, gdzie kara utraty trunku, lub wylania jego, ma miejsce, albo gdzie kara od ilości trunku znalezionego jest postanowioną, należy, przy odkryciu wykroczenia, zabezpieczyć przedewszystkiem sam przedmiot, przez oddanie go pod dozór miejscowéj Władzy.—W przypadku zaś, w którym, według art. 95, winno nastąpić wylanie trunku roznoszonego, lub do przedaży wystawionego na placach, drogach albo w innem tém podobném miejscu zbierania się publiczności, wylanie takowe może być wykonane przez Władzę policyjną za decyzją ustną Prezydenta, Burmistrza, Wójta Gminy lub Kommissarza Policyjnego, na miejscu dostrzeżonego nieprawego czynu.—Art. 124. Kary, wymierzone na szynkarzy, winny być na konsensie ukaranego zapisane przez Władzę policyjną, przy exekucji kary, z wymienieniem daty decyzji, rodzaju wykroczenia i kary za nie ustanowionéj. Takowe zanotowanie kar, winno być, przy odnawianiu konsensów, do nowych konsensów przenoszone.

DZIAŁ III.

O Konsensach dla osób, trudniących się zarobkami propinacyjnemi.

Oddział I.

O wydawaniu konsensów i opłacie konsensowéj.

Art. 125. Gorzelani, dystyllatorowie, propinatorowie, czyli dzierżawcy saméj propinacji wiejskiéj, składnicy i szynkarze, wykupywać winni, co rok, konsensa, za opłatą, mianowicie:—1) gorzelani, po rs. 6; 2) propinatorowie, czyli dzierżawcy propinacyj wiejskich, z wyłączeniem dzierżawców wspólnéj propinacji, o któréj jest mowa w Oddziale V. Dziale II, po rs. 30; 3) składnicy i dystyllatorowie w mieście Warszawie i Pradze, tudzież w jednomilowym obrębie od miasta Warszawy, po rs. 40; 4) składnicy i dystyllatorowie w innych miastach, po rs. 9; 5) dystyllatorowie wiejscy, po rs. 9; 6) szynkarze wódek w mieście Warszawie i Pradze, po rs. 10; 7) szynkarze w innych miastach w ogólności, oprócz konsensowego do kass miejskich, tudzież szynkarze w m. Warszawie i Pradze, samo piwo sprzedający, po kop. sr. 30; 8) szynkarze wiejscy, po rs. 3.—Art. 126. Naczelnicy Powiatowi, a w m. Warszawie Magistrat, rozpoznawać będą kwalifikacje osób, żądających konsensu, i upoważniać kassy właściwe do poboru opłat w art. poprzednim wymienionych, oraz do wydawania konsensów osobom ukwalifikowanym, z zachowaniem prawideł następujących.—Art. 127. Opłaty konsensowe wnoszone być powinny: a) przez propinatorów, składników, dystyllatorów i szynkarzy, w miesiącach: kwietniu, maju, czerwcu i lipcu, na każdy rok, rachujący się od dnia 19 czerwca (1 lipca) jednego roku kalendarzowego, do tegoż dnia roku następnego; b) przez gorzelanych, w ciągu, miesiąca września, aż do dnia $^{1}/_{13}$ października każdego roku, na czas wyrabiania wódki.—W innym czasie, mogą być wnoszone opłaty i konsensa wydawane, lecz tylko osobom, zarobek propinacyjny rozpoczynającym, albo do niego powracającym.—Art. 128. Propinator do każdych dóbr, oddzielną własność stanowiących, osobny konsens wykupić powinien; w żadnym zaś wypadku nie może propinator otrzymać konsensu do zajmowania się jednocześnie szynkiem.—Art. 129. Gorzelany może otrzymać konsens do jednéj tylko gorzelni, w któréj bezpośrednio prowadzi fabrykację, w innych zaś

gorzelniach wolno mu, i to bez konsensu, dawać instrukcje i pomoc przy fabrykacji, lecz w nich oddzielni gorzelani ukonsensowani znajdować się powinni.—Gdyby właściciel gorzelni dla siebie wykupił konsens na gorzelanego do własnéj gorzelni, w takim razie czynności do właściciela należące, a mianowicie: zapisywanie w książce kontrollowéj odbioru wódki, gdzie takowy podług art. 3 ulega kontrolli, ma dopełniać jego kosztem najbliższy Urząd Skarbowy, lub sąsiedni Wójt Gminy.—Art. 130. Osoba posiadająca już konsens na jedno z następujących zarobkowań, t. j., na dystyllatora, składnika lub szynkarza, konsensu na drogie zarobkowanie otrzymać nie może, wyjąwszy dystyllatorów, którym dozwala się utrzymywać skład wódek do przedaży za oddzielnym konsensem. W mieście Warszawie jednak, gdzie, według art. 74 może się w jednym domu mieścić skład, dystyllarnia i szynk, gdyby zakłady takie należały do jednego właściciela, tenże konsensa osobne na każdy z nich wykupić powinien.—Art. 131. Oprócz procederów gorzelanego i dystyllatora, konsensa na inne zarobkowania propinacyjne mogą być dla osób płci żeńskiéj wydawane. Wdowy lub dzieci po ukonsensowanych propinatorach, składnikach i szynkarzach, mają prawo, bez wymagania od nich kwalifikacji i bez nowéj opłaty konsensowéj, korzystać z konsensów po mężach lub rodzinach swoich pozostałych, lecz tylko do końca roku, na który też konsensa wydane zostały.—Art. 132. Cudzoziemcom, za czasowemi paszportami zagranicznemi, tu w kraju przebywającym, mogą być wydawane konsensa na gorzelanych i dystyllatorów, na inne zaś procedera propinacyjne, konsensów uzyskiwać nie mogą.—Paszporta, należące do cudzoziemców, konsensa uzyskujących, winny być w biurach Naczelników Powiatowych zachowywane, jeżeli do Władzy wyższéj odesłane nie będą.—Art. 133. Rada Administracyjna, przez postanowienia corocznie wydawane, przedłużać będzie nadal, o ile uzna tego potrzebę, żydom, wolność trudnienia się zarobkami propinacyjnemi, w miastach i osadach i targowych, według oddzielnych prawideł.—Art. 134. Żądający odnowienia konsensu, dotąd posiadanego, obowiązany jest złożyć: a) konsens z roku ostatniego; b) świadectwo miejscowéj Władzy, wyrażające: gdzie i jaki proceder prowadzić zamierza, i czyli niedopuścił się wykroczenia, pociągającego za sobą utratę konsensu.—Art. 135. Osoby żądające pierwszy raz konsensu, obowiązane są złożyć następujące dowody kwalifikacyjne: 1) Gorzelany:—a) albo świadectwo z odbytéj nauki w Instytutach gospodarstwa wiejskiego i gorzelnictwa, albo-też świadectwo posiadacza gorzelni z umiejętnéj praktyki przynajmniéj przez rok jeden:—b) dowód że umie czytać i pisać;—c) dowód złożenia przysięgi przed Naczelnikiem Powiatu, na ścisłe zachowanie urządzeń skarbowych, niniejszą Ustawą przepisanych a obowiązków gorzelanego dotyczących. 2) Propinator:—Kontrakt o dzierżawę propinacji lub wyciąg z niego, przez Wójta Gminy lub Burmistrza poświadczony objaśniający, gdzie i jakie szynki w dzierżawę są mu wypuszczone. 3) Dystyllator:—Świadectwo dwuletniéj, z pożytkiem odbytéj, praktyki, u dystyllatora ukonsensowanego. 4) Składnik lub szynkarz:—Świadectwo miejscowéj Władzy, że ma lat 21 wieku skończonych.—Oprócz wymienionych dowodów kwalifikacyjnych, każda osoba, nowo-starająca się o konsens na gorzelanego, propinatora, składnika, dystyllatora i szynkarza, winna złożyć świadectwo zwierzchności miejskiéj lub wiejskiéj, pod którą zamieszkuje, i Sądu, że nie była karaną za wykroczenia, niniejszą Ustawą objęte, ani też za przestępstwa, opisane Kodexem karnym z r. 1818, nie była skazaną na karę główną, dom kary poprawy w jakimbądź stopniu, lub na areszt publiczny, w 3-im i 2-im stopniu; podług zaś Kodexu, pod datą $^{12}/_{24}$ marca 1847 r. zatwierdzonego, że nie była skazaną na karę główną, lub na karę zesłania lub cielesną, ani na czasowe zamknięcie w domu poprawy lub wieży.—Art. 136. Przy rozpoznawaniu kwalifikacyj do konsensów, Naczelnicy Powiatowi i Magistrat miasta Warszawy przestrzegać, są obowiązani aby nietylko osoby posiadały wymagane prawem kwalifikacje, lecz nadto, aby konsensa nie były wydawane do takich miejsc, do których żądany konsens wydany być nie może.—Wzór do konsensu Kommissja Rządowa Przychodów i Skarbu przepisze.—Art. 137. Osobie ukonsensowanéj wolno jest, wciągu roku na który konsens został jéj wydany, przenieść się z tym samym procederem i konsensem w inne miejsce ukwalifikowane, t. j. takie do którego mogłoby nastąpić wydanie nowego konsensu.—Właściciel konsensu obowiązany jest w takim razie uzyskać, przy przesiedleniu się, u Wójta Gminy lub Burmistrza, poświadczenie na konsensie zmiany miejsca. Jeżeli się o takie poświadczenie nie postarał, ulegnie karze kop. sr. 90, a Wójt gminy lub Burmistrz, przyjmujący na osiedlenie osobę ukonsensowaną, któraby powyższéj formalności nie dopełniła, ulegnie karze rs. 4 kop. 50.—Art. 138. Wrazie potrzeby zmiany szynkarze wiejskiego w ciągu roku konsensowego, gdyby tego szynkarza zastąpić miała osoba, konsensem jeszcze nieopatrzona, dla niéj zostawiony będzie czas jednomiesięczny do wystarania się o konsens a tymczasem miejsce konsensu zastąpi świadectwo miejscowego Wójta Gminy, że taż osoba po uzyskanie konsensu w dniu N. już się zgłosiła. Art. 139. Za wykonywanie obowiązków gorzelanego, dzierżawienie propinacji, prowadzenie dystyllarni, utrzymywanie składu lub szynku, bez właściwych konsensów, winny ulegnie karze pieniężnéj, wyrównywającéj podwójnéj opłacie konsensowéj, a jeżeli szynk wykonywany był w miejscu, do którego podług przepisów konsensa wydawane być nie mogą, wykraczający ulega karze rs. 30.—Prócz tego, prowadzona bez konsensu dystyllarnia, albo utrzymywany bez konsensu skład lub szynk, zamknięte zostaną nazawsze, jeżeli miejsce niekwalifikuje się do tego rodzaju procederu, bądź też aż do czasu pozyskania konsensu jeżeli tego przepisy dozwalają; gorzelany, przez innego ukonsensowanego zastąpiony być powinien, jeżeli gorzelnia, zgodnie z przepisami, w czynności zostawioną być może.—Zgłaszający się o konsens po terminie, art. 127 oznaczonym, usprawiedliwiający powody opóźnienia, prócz opłaty za konsens należnéj, uiści takąż kwotę tytułem kary.—Szynkarz w mieście, nieodnawiający w czasie właściwym konsensu, nie będzie mógł takowego uzyskać do tegoż samego miasta lub innego, jeżeli tamże liczba szynków przewyższa normalną liczbę, art. 78 postanowioną.—Art. 140. Niewłaściwe wydanie konsensu szynkarskiego do miasta, mającego wyższą liczbę szynków od téj, jaka art. 78 za normalną oznaczoną została, lub niewłaściwe wydanie konsensu na szynk, albo skład, do takiego miejsca, w którém, według przepisów, zawartych w Dziale II Oddziale 2 szynk lub skład istnieć nie może, będzie pociągało za sobą skutki następujące: że szynk lub skład zostanie zamknięty i konsens odebrany na tak długo, dopóki właściciel o przepisanie tegoż konsensu do innego ukwalifikowanego miejsca nie postara się; że Wójt Gminy, Prezydent, lub Burmistrz, winny niedokładności świadectwa, na zasadzie którego konsens wydanym został, albo-też Naczelnik Powiatu, winny niewłaściwego wydania konsensu, ulegną karze porządkowéj rs. 4 kop. 50, a wrazie dopuszczenia się nadużyć pociągnięty zostanie do kar, oznaczonych Kodexem karnym, pod datą $^{12}/_{24}$ marca r. 1847 Najwyżéj zatwierdzonym.

O d d z i a ł II.

O wymierzaniu kar, niniejszym Działem III przepisanych.

Art. 141. Naczelnicy Powiatowi i Magistrat miasta Warszawy wymierzać będą kary, przepisane art. 139, za wykonywanie procederów propinacyjnych bez właściwych konsensów, lub za uchybienie terminu co do wykupna konsensów, jak niemniéj za niepostaranie się o poświadczenie konsensu, podług rozporządzenia art. 137.—Od decyzji Naczelnika Powiatu służy ukaranemu prawo odwołania się do Rządu Gubernjalnego, zaś od decyzji Magistratu m. Warszawy, do Kommissji Rządowéj Przychodów i Skarbu.—Art. 142. Przepisy, w art. 63, 65, 66 67 i 68 Działu I go objęte, względem formy wydawać się mających decyzyj, względem odwołania się drogą rekursu, tudzież drogą łaski, jak niemniéj względem zamiany kar pieniężnych i onychże przeznaczenia, będą mieć zastosowanie, i co do kar, w Dziale niniejszym oznaczonych.

D Z I A Ł IV.

O uregulowaniu i ograniczeniu jarmarków i targów, w zamiarze ukrócenia pijaństwa.

Art. 143. Od dnia 20 grudnia (1 stycznia) $18^{49}/_{50}$ r. nie może być w żadném mieście, ani osadzie, więcéj jak 6 jarmarków rocznie

—Kommissja Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych zajmie się rozpoznaniem, o ile powyższa liczba w niektórych miastach i osadach więcéj jeszcze ograniczona być może.—Art. 144. Jarmarki odbywać się mogą tylko w dniach, które przez Rząd wskazane zostaną. —Art. 145. Dni targowe tygodniowe, po miastach i osadach, w następującym sposobie uregulowane być powinny:—W miastach i osadach, jednego targu w tygodniu używających, targ ten, o ile być może, na dzień Piątkowy przypadać ma. —W miastach i osadach, więcéj jak jednego targu w tygodniu używających, jeden z nich zawsze przypadać ma w dzień Piątkowy; dla innego zaś dotychczasowy termin zostawiony być może.—Gdyby jednakże który z tych terminów na dzień poniedziałkowy miał przypadać, na inny dzień w tygodniu przenieść go należy:—Art. 146. Targi w dni świateczne, w czasie trwania przedpołudniowego nabożeństwa, odbywać się nie powinny.

Zgodno z Oryginałem,
Minister Sekretarz Stanu, (pod.) *Ig. Turkull.*

WIADOMOŚCI HANDLOWE.

ZBOŻE.

Dobromil 18 *lipca.* W ziemi Sanockiéj wszystkie gatunki zboża zeszły do niskiéj ceny: spekulanci ponieśli niepamiętne straty: bo niezawodnie o trzecią część kapitałów mniéj mają. Korzec pszenicy kosztuje 11 złr, żyta 8 złr., jęczmienia 7 złr., owsa 3 złr. w. w. Tu niektóre gatunki zboża dobrze zrodziły, jako to: żyto ozime jęczmień i chociaż z tego ziarna wiele już wyżęto, o wydatku powiedzieć nie można: albowiem jeszcze nie młócono, wyjąwszy na gwałtowną potrzebę po snopów kilka. Pszenica jara miernie zrodziła i ta zachwaszczona i mnóstwo dzikiego owsa mimo wszędzie najstaranniejszego plewienia. Jęczmiona, orkisze, niskie, przypalone skwarnem słońcem. Obfitości owsa niespodziewać się, szczególniéj głębiéj ku Beskidom, dla niewyschłéj roli zwykle późno siejbę zaczynają, a właśnie tego roku zaraz po siejbie nastała posucha. Robotników mnóstwo ku dołom tędy przeciąga i jest tańszym niż był zeszłych lat; w górach aż za kilkanaście dni walnego żniwa spodziewają się, wynika zatém, że po ukończeniu w nizinach wrócą w góry jeszcze na czas. Bydło robocze z każdym dniem drożeje: do pługa lekkiego ledwie para wołów za 70 złr. będzie; w cięższych ziemiach gdzie oraczka głębsza, ledwie za 80 złr. m. k. kupić można.

Sokal 11 *lipca.* W tych czasach przychodzi z trudnością donieść co o cenach targowych i stosunkach handlowych, ile że wszystko jakby w uspieniu jakowem zostaje? Nigdzie w okolicy nie słychać o sprzedaży w większéj partji; nadto, w niektórych miejscach kupcy, gdzie zboża nie zabrali, z dawniejszych kontraktów pozrzucali się, lub uzyskali zmniejszenie ceny ułożonéj. Cały ruch handlowy zboża ogranicza się teraz na wywozie włościanina na targi po parę korcy. Ceny mają się ciągle ku spadaniu, a że miejscami są zapasy zboża przytém oziminy w téj okolicy wszędzie piękne i za dni kilka żniwa rozpoczną się, nie ma żadnego widoku, jeżeli nie otworzy się odpływ zboża za granicę, aby się szczególnie żyto i pszenica stosunkowo do teraźniejszego kosztownego i mozolnego gospodarstwa opłacały; prędzéj może jęczmień i owies trzymać się nadal w cenach będą, ile że te na polu wszędzie mizernie wyglądają, a jęczmienia, z powodu, że włościanin znowu więcéj karczemki odwiedza, na słody; zaś owsa z obwodu pozaprowadzanych prawie wszędzie własnych fornalek, na swój użytek każdy więcéj teraz potrzebywać będzie. Kartofle wszędzie dość bujne na nać, dobrze i gęsto okwitają; lecz już miejscami, szczególnie po ogrodach, okazują na sobie znaki zepsucia; o te więc zaczyna znowu powszechna obawa panować. Włościanie miejscami dotąd są trudni w najmie do roboty: żądają cen przesadnych, lub wcale za żadną cenę wychodzić niechcą; powstaje więc obawa o zbiory z pola! Sianokosy wszędzie rozpoczęte, siana będzie w ogóle mało. Ceny teraźniejsze targowe w Sokalu są następujące: korzec pszenicy 4 złr., żyta 2 złr., jęczmienia 1 złr., owsa 1 złr., 20 kr.; grochu 3 złr. 12 kr., hreczki 2 złr. 12 kr. m. k. Za wódką także nieszczególne dopytywania: garniec okowity na 30 stopni płacą po 45 do 46 kr. m. k.

Wrocław 4 *sierpnia.* Dziś za najlepszą białą pszenicę płacono 60 sr. gr., za dobrą 56 do 57 sr. gr., za średnią 52 sr. gr, żółtą w najlepszym gatunku 59 sr. gr. dobrą 55—57 sr. gr., a średnią 51 sr. gr. szefel. Dobrego żyta z każdym dniem mniéj na targ przychodzi, a powiedzieć musimy, że tego towaru prawie nic nie widzieliśmy, na lepsze żyto, ważące przecież tylko 83 funty na szeflu sprzedają po 33½ sr. gr., gorsze 28—29 sr. gr. szefel. Jęczmień w dobrych gatunkach płacą 27 sr. gr., średni 25, pośledni 23 sr. gr, nowy towar 20—22 sr. gr. jeszcze mniéj był pokupnym: Owies dobry płacono 20 sr. gr. za średni 18, a za pośledni 15 sr. gr. szefel.

KURS GIEŁDY BERLINSKIÉJ.

Dnia 6 sierpnia 1848 roku. PAPIERY.	żądają	płacą
Rossyjskie Inskrypcje w Certyf. Hamb. 4%. . . .	79½	79—
Rossyjsko-Angielska Pożyczka 5%		97½
Polskie Obligacje Skarbu 4%	59¾	59½
„ Listy Zastawne		86¼
„ Listy Zastawne nowe.	86½	—
„ Obligacje Udziałowe	87½	—
„ Obligacje 500 złotowe.	64	61½
Certyfikaty B. P. na Oblig. cząst. lit. A. 300 zł. 5%	73¼	72½
lit. B. 200 „ . . .		—
procentowe „ . . .		—

KURS GIEŁDY WARSZAWSKIÉJ.

Dnia 8 sierpnia 1848 roku.		ŻĄDAJĄ R. sr.	ŻĄDAJĄ kop.	DAJĄ R. sr.	DAJĄ kop.
1. WEXLE.					
Berlin 100 talarów z krót. ter.	2 M. .	99	—	—	—
Gdańsk 100 talarów . .	2 M. .	97	20	—	—
Hamburg 300 b. m. k. . .	2 M. .	153	—	—	—
Londyn 1 funt sterlin. . .	3 M. .	—	—	6	75
Lipsk 100 talarów . .	2 M. .	—	—	—	—
Moskwa 100 rub. sr. . .	1 M. .	—	—	100	—
Petersburg ditto. . .	1 M. .	—	—	100	25
Paryż 300 franków . .	2 M. .	—	—	—	—
Wiedeń 150 złr. . .	2 M. .	88	20	—	—
Wrocław 100 talarów . .	2 M. :	—	—	—	—
2. MONETY.					
Rosyjskie Imperjały . . .		—	—	—	—
Holender. dukaty nowe . . .		—	—	—	—
ditto stare ważne . .		—	—	—	—
Frydrychsdory Pruskie . . .		—	—	—	—
Rossyjskie assygnaty . .		—	—	—	—
Austrjackie bilety bankowe za 150 złr. .		—	—	—	—
3. PAPIERY.					
Obligi Skarbowe za 100 rs. .		65	—	64	50
„ „ „ 4% rs. .		—	—	—	—
Listy zastawne nowe białe daw. bez kup. (*)		14	48	14	46
„ „ nowe za 100 .		—	—	—	—
Obligacje udziałowe na 300 złp.		—	—	—	—
Obligacje cząstkowe na 500 złp.		—	—	—	—
Certyfikaty Banku lit. B na 200 złp. .		—	—	—	—
Serje wylosow lit. na — złp. .		—	—	—	—
Dowody Kom. Centr. Likw. złp. 100 .		—	—	—	—

Wartość kuponu kop. 7 2/7